

О жовтий квіт мелодії розстань

Борис Олійник

О жовтий квіт мелодії розстань
Над строгими квадратами перонів...
І тихий сум. І подано состав.
І ти пливеш од мене на платформі.

- Ну, що ж, прощай, - у котрий уже раз
Губами вимальовую похмуро.
А ти - і не дружина, й не сестра -
Кладеш долоню на мою зажуру.

Прощай...
Мій плащ на осені прижух,
І в тебе очі затаїли муку.
А можна б раптом перейти межу,
І ти - моя. І к бісу всі розлуки.

Сказати полустанкові: "Прости.
Набридли рейки. Час і до спокою".
Але тоді вже й ти була б не ти,
І я б уже не був самим собою.

Тож знов: прощай.
Состав мій одійшов,
Щоб ти виходила чекати знову,
Щоб хтось дрібненько розтрусив смішок
Над дивом платонічної любові.

А я щасливий, що вручила ти
Мені одвічну тугу за тобою,
І хоч тебе лиш вигадав такою,
Зате й вірнішу тебе не знайти.

Зате я певний: ти, немов сосна,
Чекатимеш на сірому пероні
Навіть тоді, як спиниться состав
І я уже не вийду із вагона.